

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

10 Şubat 2024
Sayı: 298

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Hem iktidar, hem de muhalefet,
patronların çıkarları için çalışıyorlar.
31 Mart'da yapılacak yerel seçimler,
bunu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor.**

Yerel seçimler, aylardır gündemde bulunuyor ve hatta son haftalarda bütün medya organları bu yerel seçimleri, yoğun ve sürekli bir şekilde gündemde tutuyor.

Erdoğan'ın tek adam rejimi, kitlelere, sanki 20 yıldan fazla bir süredir iktidarda olanlar onlar değilmiş gibi hitap ediyor ! Patronların yüzde 200'leri geçen karlarını garantilemek için ellerinden gelen her şeyi yapanlar sanki onlar değilmiş gibi havalara bürünüyorlar. Bilindiği gibi, bu patronların çıkarlarını savunma siyaseti ve ekonomik krizin etkileri, milyonlarca emekçiyi ve dar gelirliyi yoksulluğa, hatta sefalete sürükleyip, insanca yaşayabilme olanaklarını ellerinden alıyor : öyle ki ülkede bir, iki milyon değil, 27 milyon insan ancak aldıkları farklı yardımlar sayesinde ayakta durabiliyorlar. İşsizlik almış başını gidiyor.

BİZ KİMİZ

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlı enternasyonalist komünisttirler.

Baş Yazının Devamı :

Gençlerin yüzde 80'inden fazlası, bu yaşanan gerçekleri gördüklerinden dolayı, normal bir yaşam elde edebilmek için ülkeyi terk etme yollarını araştırıyor. Artık, üniversite öğrencileri arasında da, yaşanan zorluklardan kaynaklanan ümitsizlikten dolayı intiharlar artıyor.

Temel gıda maddeleri dahil, yaşam için gerekli ihtiyaç maddelerine yapılan zamların sonucunda, satın alma gücü her geçen gün, daha da düşüyor, yerlerde sürünüyor. Ama Erdoğan iktidarı TÜİK verilerini de kullanarak, insanlarla alay edercesine, kendilerince düzenlenmiş ve düzeltilmiş rakamlar yayınlıyor. Aralık ayında yayınlanan 2023 yılı toplam enflasyon rakamları, bunun en güzel göstergesi.

Geldiğimiz aşamada artık yoksulluk ve sefalet diz boyu : örneğin Birleşik Kamu İş sendikasının yayınladığı rakamlara göre açlık sınırı 17 bin 422 TL ve yoksulluk sınırı ise 48 bin 495 TL'ye yükseldi. İşte böyle bir ortamda normal olarak ücretlerin en az 40 bin TL civarında olması gerekmiyor mu?

Hatırlatılmasında yarar var : asgari ücret, son yapılan zamlarla, 17 bin 2 TL oldu. Emekli ücretleri ise 10 bin TL civarında belirlendi. Emekçilerin çoğunun ücretleri ise 20, 25 bin TL civarında bulunuyor. Sakın bizlere « para yok » , « emekçilerin ve emeklilerin ücretlerini 40 ila 50 bin liraya çıkarmak asla mümkün değil » denilmesin. Bankaların, patronların kasaları milyarlarla dolup taşıyor. Son yıllar da dahil, onların kârları ve kazançları yüzde 200, 250 oranında artmış bulunuyor.

Hükümetin ve devletin başında bulunanların, hem emekli olan, hem de güncel durumda vekil olan milletvekillerinin maaşları arttırıldı. Yaklaşık 300 milletvekilinin maaşları, 147 bin liradan, yüzde 49.25'lik artışla 230 bin liraya yükseldi. Maaşları 51 bin 970 lira olan emekli milletvekilleri ise yeni artışlarla birlikte 77 bin 565 lira alacak. Ama emekçilere gelince, hiçbir zaman « para yok » ! Haydi oradan.

Muhalefetin başında bulunan CHP için, emekçilere ve yoksullara karşı izlenen siyaset çok mu farklı ? Kesinlikle hayır. Onlar da muhalefetteyken bol bol eleştiriler yapıyorlar ve bol keseden vaatlerde bulunuyorlar. Bunu birçok örnekleriyle geçmişte gördük ve şimdi de görüyoruz. Hem hükümet hem de belediye yöneticileri, iktidara gelince her şeyi kitlelere hizmet vermek için yapacaklarına dair, güzel nutuklar çekiyorlar. Ama çok uzun yıllardan beri her iktidara gelenin, ceplerini doldurmak ve yakınlarını yüksek mevkilere getirmek için çok çabalar harcadıkları görülüyor. Şimdi bile önemli kentlerin belediye başkanlığı adaylarını belirlemek için yapılan oyunlar ve cambazlıklar açıkça ortaya seriliyor. Bütün bunlar, hem AKP iktidarı, hem de muhalefet için geçerli.

Evet yukarıda anlatılanlar hiç de hoş değil. O zaman ne yapılması gerekiyor ? Küselim mi ; morallerimizi mi bozalım ? Kesinlikle hayır. Biz emekçiler toplumda tüm üretimleri yapıyoruz ; toplumun çarkını bizler döndürüyoruz. Biz emekçiler bir eylem yaptığımızda her şeyin durduğunu görüyoruz. Yani tüm zenginlikleri bizler üretiyoruz. Parababaları, patronlar durduğunda ise hiçbir şey durmuyor ! Demek ki toplumun ilerletici motorunu bizler oluşturuyoruz.

Artık üretimden gelen gücümüzü kullanarak, işyerlerinden başlayarak, belediyeler dahil her şeyi denetlemek ve yönetmek için örgütlenmemiz gerekiyor. Yoksa, bizi güzel laflarla uyutanların yaşam şartlarımızı değiştirmelerini beklersek, daha çok bekleriz.

04.02.24

Emekçinin Gündemi

Metal İşkolu Grup Toplu İş Sözleşmesi İşçi ve emekçilere, sus payı niteliğinde bazı haklar verildi Mücadele sürececek...

Metal sektöründe, her 2 yılda bir, MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) ile, Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi (3 işçi sendikasının örgütlü olduğu 247 işyeri ve işletmede değer üreten yaklaşık 185 bin metal işçisini kapsayan) sendikalar arasında yapılan, Metal işkolu Grup Toplu İş Sözleşmesi tutanağı, 17 Ocak'ta imzalandı.

26 Eylül 2023 tarihinde başlayan, patronların her yıl olduğu gibi tartışma sürecini 3 yıla çıkarmak istedikleri, ama işçilerin tepkileriyle geri adım attıkları bu görüşmelerde, daha önce MESS tarafından yapılan teklifler kabul edilmeyerek grev kararı alınmıştı. Daha sonra görüşmeler iki aydan fazla devam ettikten sonra tekrar çıkmaza girdi, tıkandı.

Özellikle son iki yılda işçi ücretlerinin eriyip sefalet seviyesine kadar gerilemelerine

rağmen, MESS temsilcileri görüşmelere hiç utanmadan saat ücretlerine ilk 6 ay için yüzde 35'lik bir zam yapma önerisiyle başladılar. Metal emekçileri ve sendika temsilcilerinin tepkileriyle karşılaşınca, bu orana aşama aşama yüzde 35'den, yüzde 73'e kadar çıkardılar.

İşçiler, büyük metal fabrikalarında, hoşnutsuzluklarını sendika temsilciliklerine iletiyorlardı. Sendika yöneticileri hoşnutsuzlukların giderek arttığını çok iyi görüyorlardı. Eğer sözleşmeleri geçmişte olduğu gibi işçi tabanının beklentilerini göz önünde bulundurmadan, işçilere danışmadan imzalarlarsa başlarına geleceklerin bilincindeydiler. 2015 yılındaki deneyim hem işçilerin hem de patronların bilincinde tazeydi. İşçiler komitelerle örgütlenip, üretimden gelen güçlerini

kullanmaya başlayabilir, yani yapacakları grevlerle güçler dengesini sarsabilirlerdi.

Kasaları tıka basa dolu ve kârları yüzde ikiyüzlerin üzerinde olan patronlar ve onların sendikası MESS'in temsilcileri de bu durumu yani patlamaya hazır koşulları çok iyi görüyorlardı. Bu nedenle geçmişte olduğu gibi, son günü (17 Ocak 2024) bekleyip, hükümetin son kararı verip, MESS önerilerini dayatarak toplu sözleşme sürecine son vermesi yolunu tercih etmediler.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın temsilcisi Atar, « MESS'in grev iradesini ve işçilerin kararlı tutumunu gördüğünü ve yeniden müzakerelere çağırdığını » belirtti. « İşveren sendikasıncı tarafımıza sunulan son teklif, ilk altı aylık ücrette ortalama yüzde 98'i bulan, sosyal haklarla

birlikte yüzde 105'lik bir artışa tekabül ediyordu. Üyelerimizin beklenti ve eğilimlerini de dikkate alarak, Başkanlar Kurulu'muzun da onayıyla sözleşmeyi imzaladık. Bu sözleşmeyle ortalama ücret alan bir metal işçinin aylık geliri, 1 Eylül 2023 itibarıyla 32 bin 600 liraya, mart zammıyla birlikte 42 bin liraya yükseldi. Ayrıca bu sözleşmeyle birçok yeni kazanım da elde edildi. » diye de ekledi.

Elbette kararlı bir mücadele sonunda elde edilen bütün bu haklar çok önemli ama yeterli değil. Emekçilerin kararlılığını gören patronlar bir barut fıçısına düştüklerini farkederek kendi çıkarlarına göre hazırladıkları bir sözleşme tutanağını devletin desteğiyle dayatmaya yeltenmediler bile. Az da olsa, işçi taleplerini kabul ettiler.

Erdoğan, AKP ve onların hükümeti ise, tam da seçimler öncesinde kendilerini riske atmayı istemediler. Binlerce metal işçisi ve emekçisinin greve başlaması hükümetin hiç mi hiç işine gelmiyordu, mümkün olduğunca oy koparabilmek için bütün çevrelere şirin görünmek peşindeydiler.

Sendika bürokrasisine ve sendika temsilcilerine gelince tabii ki onlar da ayrıcalıklı konumlarını yitirmek istemiyorlardı. Emekçilerin bu kararlılığı karşısında iyi müzakereciler rolünü oynamayı tercih ettiler. Ve çok iyi de rol yaptılar. İşçi taleplerine biraz daha fazla kulak vermeye çalıştılar.

Ancak asgari ücretin 17 bin 2 lira olarak belirlendiği, enflasyondaki artışların dur durak bilmediği, 31 Mart yerel seçimlerinden sonra enflasyonun zirve yapacağı ve ücretleri hemen eriteceğinin tahmin

edildiği bu ülkede, metal işçilerinin elde ettikleri bu haklar, sadece emekçilerin önüne atılan « sus payı » niteliğindeki kırıntılar olarak kalıyor...

Metal işçi ve emekçilerinin, genel olarak da bütün işçi ve emekçilerin bu koşullarda elde edilen ufak tefek haklarla gevşememeleri, mücadeleyi bırakmamaları, patronlara ve hükümete seyyanen zamla (seyyanen zam, tüm çalışanlara eşit zam yapılması anlamına geliyor. Yani belli bir çalışan grubuna maaşları oranında yüzdelik zam değil, örneğin herkese 2500 lira gibi, eşit zam yapılmasını ifade ediyor) birlikte daha da önemlisi eşel mobil sistemini, yani, ücretlerin enflasyona göre düzenli bir biçimde yeniden ayarlanıp yükseltilmesi sistemini dayatmaları gerekiyor.

Son olarak, metal işçilerinin bu son sözleşme tartışmalarındaki tavırlarına bakıldığında, 2015 yılındaki Toplu İş Sözleşmesi'nde yapılan mücadeleleri unutmadıkları, işselleştirdikleri de söylenebilir.

İşçilerin kazandıkları haklar :

* Birinci 6 aylık dönem için saat ücretlerine ortalama yüzde 98 oranında artış yapıldı.

* Yürürlük tarihi 1 Eylül 2023 olan anlaşmaya göre saat ücreti 65 TL'nin altında olan işçilerin saat ücretleri 65 TL'ya yükseltildi.

* Tüm işçilerin saat ücretlerine yüzde 30 oranında zam, daha sonra da seyyanen zam yapıldı.

* 1 Mart'tan sonra sözleşmenin ikinci 6 aylık dönemi için yüzde 30 zam yapılacak. Ancak 6 aylık enflasyon yüzde 30'u geçerse çıkan enflasyon oranı uygulanacak.

* Zam ile ortalama ücretli bir metal işçinin aylık net ücreti, 1 Eylül 2023 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere 31 bin 541 TL olarak belirlendi. Ayrıca aylık net 1.048 TL yakacak tutarı da eklenince net aylık ücret 32 bin 589 liraya ulaşacak. 1 Mart 2024 tarihinde ise 42 bin 51 TL olacak.

04.02.24

Metal işçi ve emekçilerinin grevi

ENFLASYON, ASGARİ ÜCRETE VE EMEKLİLİK MAAŞLARINA YAPILAN ZAMLARI, DAHA CEPLERE GİRMEYEN SIFIRLADI

İktidarını koruyabilmek için gerçek verileri sürekli olarak kamuoyundan saklayan Erdoğan ve hükümeti, bu defa bütün çabalarına rağmen bunu başaramadı. Yıl sonu toplam enflasyon rakamı, yıllardır tek haneli rakamlara geçme sözü veren Erdoğan ve hükümetini yalanlarcasına üstelik de devletin kendi kurumlarından biri olan Türkiye İstatistik Kurumu'na (TÜİK) göre yüzde 64.77 olarak gerçekleşti. Hükümet asgari ücreti ve emekli maaşlarını yeniden düzenliyerek asgari ücreti 17 bin 2 lira, emekli maaşını ise 10 bin lira olarak açıkladı. (Bu makale yayına hazırlandığında Ocak ayı enflasyon oranı da yeniden açıklandı.) TÜİK verilerine göre Ocak ayı enflasyonu yüzde 64.86 oranında gerçekleşti

Uzmanlara göre açıklanan bu 2023 yılı toplam enflasyon oranı, Türkiye'de son 22 yılda gerçekleşen en yüksek yıllık enflasyon oranı. Peki gerçek veri bu mu ? Varolan gerçekliğe en doğru biçimde ulaşabilmek için başka kaynaklara da gözetildiğinde gerçek rakamlar ortaya çıkıyor. Örneğin bu konuda, bağımsız akademisyenler ve ekonomistlerden oluşan Enflasyon Araştırma Grubu'nun (ENAG) verilerine bakıldığında, Tüketici Fiyat Endeksi'nin, 12 aylık artış oranının, yani enflasyonun yüzde 127.21 olarak gerçekleştiği görülüyor... ENAG'ın hesaplarına göre Ocak ayı enflasyonu ise yüzde 129.11 olarak gerçekleşti.

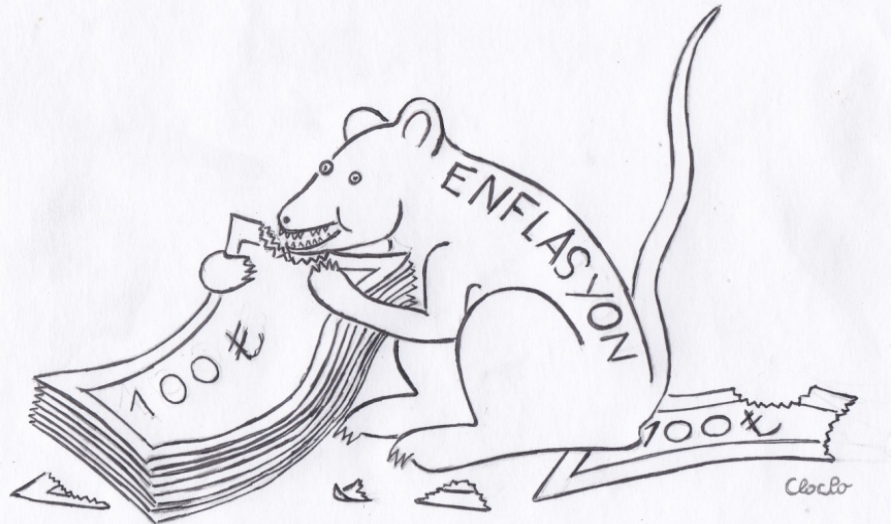
Hangi veri doğru, hangisine inanalım ? Sokaktaki vatandaşa sorulduğunda ardı ardına yapılan zamlarla oluşan günlük fiyat artışları, buna karşın ücretlerin sabit kalması, arttırılsa bile açlık sınırının

altında ya da civarında olması, zamlara göre yeniden düzenlenmesi, alım gücünü düşürüyor ve onlar enflasyonu tabii ki yıllık yüzde 127.21, aylık 129.11 ya da hatta daha da ötesinde hissediyorlar !

Birleşik Kamu-İş Konfederasyonu'nun Ocak ayı araştırma raporuna göre, açlık sınırı 17 bin 442 lira, yoksulluk sınırı ise 48 bin 495 lira olarak açıklandı. Hükümet bu arada seçimlere yaklaşırken,

emekliler kocaman madalyaları hak ediyorlar çünkü yapılan artışlara rağmen emekli maaşı hala 17 bin 442 olarak açıklanan açlık sınırının çok çok altında bulunuyor. Asgari ücretten emekli maaşına kadar gelirlere yapılan zamlar, enflasyondaki dur durak bilmeyen yükseliş, ardı ardına yapılan zamlar, vb gibi nedenlerle daha ceplere girmeden eriyor, alım gücü giderek daha da düşüyor.

Kendileri harcamalarında sınır

biraz da yükselen hoşnutsuzluğu bastırabilmek için asgari ücreti ve emekli maaşlarını yeniden düzenliyerek « *yüzyılın müjdeleri* » olarak açıkladı. 1 Ocak 2024'ten itibaren yeni yılda geçerli olacak asgari ücret, 17 bin 2 lira olarak açıklandı. 7500 lira olan en düşük emekli aylığı 10 bin liraya çıkarıldı. Üstelik binlerce emekliyle alay edilmemişcesine 2024 yılı « *emekliler yılı* » olarak ilan edildi. Aslında önceden 7500 lira ile yaşamayı başaran, şimdi ise 10 bin lira ile yaşamak zorunda bırakılan

tanımayan, « *itibardan tasarruf etmeyen* » Erdoğan ve çevresi, insanlara açlık sınırının altında yaşamayı dayatıyor. Buna dur demenin zamanı çoktan gelmiş bulunuyor. İşçi sınıfının kendi gücünün bilincine vararak kendi örgütlenmesini, partisini yaratıp bu kan emicilerin karşısına dikilmesi, kendisine açlık sınırında ya da altında yaşamayı layık gören bu iktidarı alaşağı etmesi ve haklarını zorla alması gerekiyor.

28 01 24

Uluslararası Gündem

2024 yılındaki umudun nedenleri, işçilerin dünyayı değiştirme mücadelesinde yatıyor !

2024 yılı, dünyada, 2023 yılının sonunda varolan koşullarda başladı : Ukrayna ve Gazze'deki top ateşi ve bomba sesleri dinmedi. Bu yıl, ölümlerini saymaya devam eden, donmaya ve açlığa terk edilen başta Gazze'deki Filistinliler olmak üzere, kurbanların çaresizlik çığlıklarıyla başladı.

Kore yarımadasında, 2024 yılı, Kuzey Kore'nin iki Kore arasındaki deniz sınırını hedef alan 200 top atışıyla başladı. Lider Kim Jong-un, sonu olmayan saçmalıklarda usta birisi. Ancak Çin Denizi, yok edilmesi gereken bir ekonomik rakip olan ABD ile Çin arasında bir çatışma alanına dönüşmüşken, nasıl oluyor da endişe duyulmuyor ?

Demokratik Kongo Cumhuriyeti ve Sudan'da olduğu gibi, milyonlarca insanı kaçırmaya ve açlığa zorlayan silahlı çatışmaların harap ettiği başka kaç bölge var ?

Çizme sesleri, ta Güney Amerika'da, eski bir İngiliz sömürgesi olan Guyana'da da duyuluyor. Burada Venezuela, ABD ve İngiltere'ye, Essequibo'nun muazzam petrol rezervlerini yağmalama hakkı için meydan okuyor.

Dehşet, savaşlar ve acılar, bir sonu olmaksızın çoğalıyor ve tüm dünyayı yeni bir dünya savaşı ile tehdit ediyor. Bu savaş, İsrail'in Filistin halkına karşı yürüttüğü etnik temizlik savaşının genişletilmesiyle mi, Çin ve Tayvan arasındaki bir savaşla mı, yoksa Ukrayna'daki savaşın tırmanmasıyla mı patlak verecek ?

Bunu kimse bilmiyor, ama dünya liderleri bizi genel bir patlamaya doğru götürüyor. Ve Macron'un ülkeyi « *yeniden silahlanmaya* » çağırın dileklerinin

savaşçı tonundan da anlaşılacağı üzere, buna hazırlanıyorlar. Macron'un 2017 yılından bu yana silahlanma bütçesini iki katına çıkarması, bunun sadece bir temenni olarak kalmıyacağını gösteriyor.

Savaş yaratıp, yürütmek burjuva yöneticilerin işlerinin bir parçasını oluşturuyor. Savaşlar, kapitalist tröstlerin hammadde ve üretim zincirlerini kontrol etmek ve küresel ölçekte pazarları güvence altına almak için birbirlerine karşı yürüttükleri ekonomik savaşın bir uzantısı. Savaşlar ayrıca, gerekçeleri ne olursa olsun, ekonomik üstünlüğü korumak ya da ele geçirmek için ekonomik rekabetin askeri ifadeleri olarak patlak veriyor.

Savaşı ve sömürsüz bir gelecek umudu, bütünüyle emekçilere dayanıyor. Bu umut, sömürü ve baskı başladığından beri savaşmaktan ve isyan etmekten asla vazgeçmeyen halkların yanında bulunuyor. Emekçiler, ayaklanmaları ve toplumsal devrimleriyle tarihin akışını defalarca değiştirdiler.

Tek umut kaynağı, işçiler olarak kolektif gücümüzün ve toplumu değiştirme yeteneğimizin farkındalığını yeniden kazanmamızda bulunuyor.

Böylesine tehditkâr bir dünyada, özellikle de işçilerin ezici çoğunluğu günlük bin bir zorlukla mücadele ederken, kendini çaresiz hissetmek çok kolay. Ancak insanlığı barbarlığa sürükleyen yaşam koşullarımıza yönelik saldırıların temel nedeni hep aynı : piyasa ve rekabet yoluyla olanaklı olduğunca çok özel sermaye biriktirmekten ibaret olan kapitalist sistem.

Savaş çığırkanları aynı zamanda günlük sömürüyü, düşük ücretleri ve devlet kasalarının kapitalist sınıf yararına yağmalanmasını düzenleyenler, burjuvazinin çıkarları için bizi katliama göndermeye karar verebilirler. Tıpkı daha şimdiden kutsal kârları için kendimizi feda etmemizi istemeleri gibi.

Kapitalistler ve onların siyasi yarıdakçıları, tekellerinde tuttıkları sermaye ve üretim araçları sayesinde bu güce sahip oluyorlar. Ama toplumu onlar değil emekçiler yönetiyor !

Bizler, üretmek, inşa etmek, işleri düzenlemek, tamir etmek, bakım sağlamak, su ve elektrik getirmek için çalışmanın sırlarını elinde tutan, işçiler, kamu çalışanları ve teknisyenleriz. Hatta hükümet savaş yapmak ve yürütmek söz konusu olduğunda bile bize bağımlı. Emekçilerden başka kim silah tasarlayabilir, üretebilir, taşıyabilir ve kullanabilir ? Emekçiler olmadan savaş da olamaz.

O halde 2024 yılında, emekçilerin toplumsal bir güç temsil ettiği ve iktidarı burjuvazinin ve onun politikacılarının elinden alabilecekleri ve almaları gerektiği bilincinin yeniden doğmasını sağlamak için çalışalım. İnsanlığa gelecek sunmak için tek şansımız bu !

LO 10.01.24

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Söz II

Emperyalist gruplar ve uluslar arasında değişen güç ilişkileri

(Bu makalenin başlangıcı geçen sayıda bulunuyor – sayı 297'ye bakınız)

Ukrayna'daki savaş, Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) Rusya'ya karşı uyguladığı yaptırımlar ve bunların sonucunda üretimin sekteye uğraması, kapitalist şirketler arasındaki ve aynı zamanda da kapitalist uluslar arasındaki rekabeti ve çekişmeyi şiddetlendirdi.

NATO'nun ilan edilmiş bir düşmanı olan Rusya, NATO'nun yaptırımlarının etkilerine maruz kaldı. Rusya'nın ihracat gelirlerinin büyük bölümünü oluşturan petrol ve özellikle gaz satış kanallarının eski

(Fransa'nın günlük ekonomik gazetesi) göre Hintli iş adamı Gautam Adani bu sayede dünyanın en zengin üçüncü adamı oldu.

Rusya'nın petrol ve gaz ihracatından elde ettiği geliri ne ölçüde geri kazandığı net değil. Ancak, savaşın ve yaptırım politikasının Alman ekonomisini, bu kez başta ABD olmak üzere diğer emperyalist güçlerle rekabetinde büyük ölçüde zayıflattığını biliyoruz.

Uzun bir süre boyunca

kazançlı bileşim, Ukrayna'daki savaş ve hepsinden önemlisi ABD yaptırımları tarafından ortadan kaldırıldı.

ABD ile Almanya arasındaki ekonomik güç dengesinde ortaya çıkan değişim, Almanya'ya Rusya kadar, hatta daha fazla zarar verdi.

24 Ağustos 2023 tarihli *Le Monde* (Dünya) gazetesinin tam sayfa ayırdığı haberinde «*Almanya'nın büyük ekonomik şüphesi*» başlığını kullandı : «*Ülke muhtemelen 2023 yılında gerileme*

ya da yeni müşterilere ulaşmanın başka yollarını bulduğu göz önüne alındığında bu etkileri ölçmek oldukça zor.

Ekonomi basını, Hindistan'ın Batı'nın yaptırımlarına rağmen Rusya'dan gaz satın alarak nasıl önemli bir gaz ihracatçısı haline geldiğine dikkati çekti. *Les Echos*'a

Almanya'nın ekonomik başarısının ardındaki etkenlerden ilki, Rus gazına uygun koşullarda erişimi ; sonra, Alman kapitalistlerinin rakiplerine karşı üstünlük sağladığı geniş Çin pazarında güçlü bir yer edinmesi ve son olarak da Doğu Avrupa'daki geleneksel hinterlandından işgücü kullanımı oldu. Bu

yoluna girecek ve Almanya üretilen malların kırılabilirliğini morali bozulmuş bir şekilde keşfediyor. » ifadesi yer aldı.

Yazının devamında ise 3 Ağustos 2023 tarihli, Alman haftalık dergi *Die Zeit*'daki meslektaşından alıntı yapıyor :

« (Made in Germany, it's over).
Almanya'da imal
edilen mallar, bitti » .

Birkaç gün sonra üçüncü bir
yayın organı, *Die Welt* de aynı
şeyleri yazıyor : « Amerika'nın
başarısı, Almanya'nın düşüşü,
gerilemesi » anlamına geliyor.

Makalenin devamında
ayrıntılara yer veriliyor : « Sanayi
üretimi düştü ve inşaat sektörü
yükselen faiz oranları ve yüksek
hammadde maliyetleri nedeniyle
serbest düşüşüne devam ediyor.
Otomotiv endüstrisi ise elektrikli
araçların beklenenden çok daha
saldırgan rekabetiyle karşı karşıya. »

İngiliz *The Economist* dergisi,
« Almanya Avrupa'nın hasta adamı
haline gelmedi mi ? » diye soruyor.

IMF, büyüme oranları
açısından Almanya'yı, büyük
ekonomiler arasında, ABD, İtalya ve
Fransa'nın ardından sonuncu sırada
gösteriyor.

Oysa Almanya Avrupa'nın
önde gelen emperyalist gücü.
Ekonomisi Avrupa Birliği'nin
arkasındaki itici güç ve onun modeli
olarak hizmet eden bir ülke. Başka
bir deyişle, Amerikan emperyalizmi
ile Alman emperyalizmi arasındaki
güç dengesindeki değişim, ABD ile
Avrupa Birliği arasındaki güç
dengesinde daha ciddi bir değişime
yol açıyor. Avrupa Birliği'nin gerçek
anlamda bir bütün olmadığı, bazı
çıkartları komşularınıninkiyle örtüşen,
ancak diğerleri farklı, hatta tamamen
zıt olan 27 devletten oluşan bir
topluluk olduğu düşünüldüğünde, bu
durum daha da ciddileşiyor. ABD ve
hatta Çin karşısında Avrupa Birliği
her şeyi göze almış durumda
bulunuyor.

Alman sanayisinin
zayıflaması kaçınılmaz olarak, çoğu
eski Halk Demokrasileri olan Doğu
Avrupa'daki taşeronlar için daha
büyük zorluklar anlamına geliyor.

Emperyalist Almanya, yakın
bir geçmişte refahının büyük bir
kısımını Polonya, Çek Cumhuriyeti,
Macaristan, Slovakya gibi ve
bununla birlikte Ukrayna'da bulunduğu
ucuz ama vasıflı işgücüne
borçlu ydu.

Audi, Volkswagen, BMW, vb.
gibi şirketlerin yanı sıra Doğu
Avrupa'da PSA (Peugeot) ve
Renault'ya ait ya da onlar için
çalışan fabrikaların varlığının da
gösterdiği gibi, bu avantajdan
yararlanan tek emperyalist güç
kesinlikle o değildi. Ancak aynı
zamanda Batılı ve Japon çok uluslu
şirketlerin yatırımları da bu
ülkelerde ek istihdam yarattı.
Avrupa Birliği üyesi olmamasına
rağmen, Ukrayna bile bu serpintiden
faydalandı. Örneğin Alman
sermayesi tarafından finanse edilen
Polonya fabrikaları, Polonyalı
işçilerden bile daha az ücret alan
Ukraynalı işçileri istihdam etti.

Doğu Avrupa ülkelerinin
Avrupa Birliği'ne katılmasının,
emperyalist ülkeler ile Doğu
Avrupa'nın daha az güçlü ya da yarı
gelişmiş ülkeleri arasındaki tabiiyet,
astlık üstlük ilişkisine son
vermediğini unutmamak gerekiyor.

Emperyalizmler arasındaki
rekabet asla durmaz ve duramaz,
çünkü herhangi bir andaki güç
dengesi sürekli olarak sorgulanıyor.
Savaşın kaçınılmazlığı, nihayetinde,
yalnızca savaşların eskisinin yerine
yeni bir güç dengesi kurabileceği
gerçeğinden kaynaklanıyor.

Emperyalizme karşı
korunmak için « ulusal egemenliğe
» güvenmek, Troçki'nin deyişiyle,
« kelimenin tam anlamıyla gerici bir
görev » anlamına geliyor ve o şunu
da ekliyor : « Ulusal savunmayı
vaaz eden bir sosyalizm, çöküş
halindeki kapitalizmin hizmetindeki
gerici küçük burjuvazinin
sosyalizmidir ».

Troçki, 1934'te yazdığı
Dördüncü Enternasyonal ve Savaş'ta
şunları ileri sürüyordu : « Savaş
zamanında kendini ulusal devlete
bağlamamak, savaşın değil sınıf
mücadelesinin haritasını izlemek,
ancak barış zamanında ulusal
devlete karşı zaten açıklanamaz bir
savaş ilan etmiş olan bir parti için
mümkündür. Proleter öncü, ancak
emperyalist devletin nesnel olarak
gerici rolünün tam olarak farkına
vararak kendisini her türlü sosyal-
yurtseverliğe karşı bağışık hale

getirebilir. Bu, ulusal savunma
ideolojisi ve politikasından gerçek
kopuşun ancak uluslararası proleter
devrimiyle olduğu anlamına gelir. »
« Dünya ekonomisinin yavaş
yavaş parçalanması üzerine »

Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ),
ticaretin küresel GSYİH içindeki
payı, yaklaşık on beş yıldır sabit
kalmış olsa da, durumun böyle
olmadığını görmek için, kendisine
« Bu, küreselleşmeden uzaklaşmanın
başlangıcı mı ? » diye soruyor.
Bununla birlikte bir gelişme
söz konusu : Sanayinin küresel
GSYİH'daki payı azalırken
hizmetlerin payı artıyor.

Her şeyin ötesinde,
çatışmaların ve daha genel olarak
ekonomiyle birlikte jeopolitiğin
etkileşimi söz konusu.

Açıkçası, ekonomistlerin
« değer zincirleri » olarak
adlandırdıkları, çatışmalar nedeniyle
anlık kesintileri göze almak değil ,
siyasi ve askeri açıdan bağlantılı
ülkeler arasında tercihli olarak geçiş
yapma eğilimi anlamına geliyor.

14 Eylül tarihli *Le Monde*,
korumacılığın eskilerine eklenen en
yeni biçimleri özetliyor : gümrük
vergileri, ithalat ve ihracat kotaları.
Yeni teknik standartların
getirilmesinin yanı sıra, karşı tarafın
aldığı korumacı önlemlere karşılık
olarak çeşitli misilleme önlemleri de
alınıyor. Ancak başlıca emperyalist
güçler için tercih edilen korumacılık
biçimi, bunu karşılayabilenler için,
oldukça basit bir şekilde devlet
sübvansiyonları oluyor.

ABD bunun son örneklerinden
birini ortaya koyuyor : Enflasyon
Azaltma Yasası (Inflation Reduction
Act - IRA).

IRA, yani ABD'de fabrika
açmayı kabul eden Amerikalı ya da
diğer bütün kapitalist gruplara vaat
edilen milyarlar, emperyalist güçler
arasındaki küresel rekabeti yeniden
başlatarak, eşi benzeri görülmemiş
miktarlarda kamu parasını, özel
teşebbüse kanalize etme etkisini
neredeyse anında gösterdi.

Alman, Fransız ve İngiliz
hükümetleri de bu mücadeleye
katıldı. Bu sübvansiyonların

çoğunun ekoloji ya da iklim değişikliğinin gerekleri adına kapitalist gruplara verildiğini nasıl fark etmeyiz ? Oysa gündelik yaşamın kendisi, art arda gelen yangınlar ve sellerle, giderek kötüleşen ekolojik felakete tanıklık ediyor. Sübvansiyonlar, bu iddia açıkça alaycı görünse bile, « *dünyayı yeşile çevirmek* » olarak adlandırılıyor. Öyle ki, 16 ve 17 Haziran tarihli *Les Echos*'da şu ifadeler yer alıyor : « *Dünya Bankası, dünyanın dört bir yanındaki hükümetler tarafından fosil yakıtlara, tarıma ve balıkçılığa verilen çevreye zararlı sübvansiyonları incelemeyi öneriyor. Banka, hükümetleri, genellikle çevreye zararlı olan fosil yakıtlara, tarıma ve balıkçılığa yapılan yardımları yeniden yönlendirmeye çağırıyor. Açık ve örtülü sübvansiyonların yılda 7 trilyon doları aştığı tahmin ediliyor* ». Dünya Bankası Genel Müdürü ise bunu üstü kapalı bir şekilde ifade ediyor : « *Yararsız sübvansiyonlara harcanan trilyonlarca doları yeniden kullanabilir ve daha iyi ve daha çevreci bir şekilde değerlendirebilirsek, dünyanın en acil sorunlarının çoğunun üstesinden gelebiliriz.* »

Devlet ile büyük sermayenin, sermaye yararına giderek daha da artan birleşimi

Ancak çeşitli emperyalist ülkelerdeki bu çok sayıda korumacı girişim, bugün emperyalizmin karakteristik özelliklerinden biri gibi görünen daha genel bir eğilimi yansıtıyor. Devletler, emperyalist ekonomideki şirketlerin finansmanında giderek daha önemli bir rol oynuyor ; öyle ki bazı sanayiler, başlangıçlarında devletin katılımı olmaksızın var olamıyorlar.

Açıkçası, bu yeni bir olgu değil. Geçmişin büyük sanayi şirketlerinin birçoğunun ilk günlerinde devlet önemli, hatta baskıcı bir rol oynadı. Ancak bu kapitalist devletçilik giderek daha büyük boyutlara ulaşıyor.

Yatırımların gerçekleştirilmesinde özel sermaye bir ölçüde devlet sermayesiyle birleşiyor. Özel olarak kalan tek şey, elde edilen kârlar ve büyük miktarda da sermaye sahiplerinin servetleri olarak ortaya çıkıyor.

Bu durum, Batılı büyük burjuvazinin sözcülerinin ya da ekonomistlerinin Çin'i bir sübvansiyon yarışı başlatmakla ve kapsamlı devlet müdahalesi yoluyla uluslararası rekabeti bozmakla eleştirmelerine engel değil.

Ancak bu eleştirilerde, Marx'ın merkezileşmeyi, karşılıklı bağımlılığı, küreselleşmeyi ve planlama ihtiyacını doğuranın kapitalist ekonominin yasaları olduğu gözlemiyle bir yakınlaşma bulunuyor. Nihayetinde, kapitalizmi giderek daha asalak biçimlere ve aynı zamanda ekonominin sosyalist yeniden örgütlenmesi ihtiyacına yönelten de aynı temel ekonomik yasalar oluyor.

Bir yüzyıldan daha uzun bir süre önce Lenin, *Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm*'de, emperyalizm döneminin büyük burjuvazisinin prototipinin, kapitalizmin yükselen aşamasının sanayi kaptanları tarafından değil, rantiyeciler, « *kupon kesiciler* » tarafından temsil edildiğini dile getirdi.

Küresel kapitalist ekonominin finansallaşması, sermayenin hareket etmesini daha kolay ve aynı zamanda da daha öngörülemez hale getirdi. Tıpkı bununla birlikte gelen spekülasyonu daha kolay ve daha acımasız hale getirdiği gibi. Hareket eden sermaye bunu daha karlı yatırımlar aramak için yapabileceği gibi, emlak spekülasyonu ya da döviz kuru spekülasyonu gibi spekülatif fırsatlardan yararlanmak için de yapabiliyor.

Çeşitli emperyalist güçler arasında değişen güç dengeleri bir yana, spekülasyon küresel finans sistemi için sürekli bir tehdit olarak ortaya çıkıyor.

1971 yılından beri süregelen çöküş ve krizlerden ve doların altına çevrilmesinin sona ermesinden bu

yana, neredeyse her yıl meydana gelen önceki çöküşler ve mali krizlerde olduğu gibi – yoksul ülkelerin borç krizi (1982), Japon spekülatif balonu (1989), Meksika krizi (1994), Asya krizi (1997), Arjantin krizi (2001), vb. gibi ve hepsinden önemlisi 2008-2009'daki büyük kriz – bu günün çaresi, yarının hastalığının kökeninde bulunuyor. Mevcut kriz, para arzına para, menkul kıymetler vb. gibi enjekte edilerek çözülmeye çalışıldı, bu da krizi daha büyüttü, spekülasyona daha da geniş bir kapı açtı.

Doları tahttan indirmek, devre dışı bırakmak mı gerekiyor?

Le Monde Diplomatique (Diplomatik Dünya) aylık gazetesinin Ekim sayısında, « *BRICS zirvesinden G20 zirvesine* » ifadesini içeren bir başlık yer alıyor. Yayın BRICS'in (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) yarım düzine ülkeyi daha kapsayacak şekilde genişlemesinde, « *gelişmekte olan ülkelerin uluslararası sistemi yeniden düzenlemek için çalışma kararlılığını* » görüyor. « *Bu, gezegenin yeniden dengelenmesi yolunda atılmış büyük bir adım ve bunun gibi daha pek çok adımın atılması da gerekiyor* ». Bu da başka bir sorgulanmayı sürekli gündeme getiriyor: « *BRICS, dolar etrafında rekabet edebilecek başka bir uluslararası para sistemi kurabilecek mi ?* »

Bugün bile, uluslararası ticarete çeşitli ulusal para birimleri kullanılıyor (sterlin, İsviçre frangı, yen, yuan, vb. gibi) ve Ukrayna'daki savaş ile ABD'nin uyguladığı yaptırımlar uluslararası ticarete dolardan başka para birimlerinin kullanılmasına yol açmış olsa da, Amerikan para birimi hakimiyetini sürdürüyor.

6 Eylül tarihli *Le Figaro* (sağ eğilimli günlük gazete), bu yıl dört üyeden (Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin), on bire çıkan BRICS'in « *dünya nüfusunun yüzde 45'ini içerdiğini ve gezegenin GSYH'sının yüzde 30'unu*

oluşturduğuna » dikkat çekiyor. Bumumla birlikte, makalenin başlığında « Kral dolar yakın zamanda tahtdan indirilmeyecek » ifadesi yer alıyor. Gazete « Bir rakam dolardan arınma eğilimini doğruluyor gibi görünüyor : dolar, yüzyılın başında dünya merkez bankalarının rezervlerinin yüzde 70'ini oluştururken, şimdi sadece yüzde 58'ini oluşturuyor. » diye yazıyor ve ekliyor : « Dolar, rezerv para birimi olarak zemin kaybetmiş olsa da, başka hiçbir para birimi bu zemini fethettiğini iddia edemez » çünkü onun hakimiyeti « küresel tasarruflar için rakipsiz bir sığınak olan ABD para ve tahvil piyasasının derinliğine dayanıyor ». « Ayrıca dolar hala, dünya borç ödemeleri ve ticaretinin yüzde 40'ını temsil ediyor. »

Doların yerini başka bir uluslararası para biriminin alması uzun sürmeyecek. Bu nedenle şimdiden bir soru ortaya çıkıyor : Kim, farklı ve çoğu zaman çelişkili çıkarları olan bir düzine, az ya da çok gelişmiş devlet arasında hakemlik yapabilir ? Ve hepsinden önemlisi, körler krallığında tek gözlü adam kraldır. Dolar, ABD Başkanı'nın 15 Ağustos 1971'de doların artık altına çevrilemeyeceğini açıklarak Bretton Wood uluslararası para sistemine son vermesinden bu yana, diğer tüm kağıt para birimleriyle aynı gemide yer alıyor. Tek fark, ABD'nin, kapitalizmin en istikrarsız dönemlerinde bile, sermayeyi çekmek için gereken güveni veren, emperyalizmin en güçlü ekonomik ağırlığına, askeri ve siyasi gücüne sahip olması oluyor

Dolarla rekabet edebilecek para birimlerinin tek vaadi, döviz spekülasyonunun katlanarak artması, büyüyerek yayılması olabilir.

ABD emperyalizmi ile Çin arasındaki çelişkili ilişki

Amerikan emperyalizmi, Mao Zedong'un 1948-1949'da iktidara gelmesinden bu yana Çin'i gözüne kestirdi. İki ülke ekonomileri arasında yıllar içinde kurulan pek

çok bağına rağmen, özellikle Tayvan konusunda askeri ve diplomatik gerilimler tırmanıyor. Öyle ki, geniş çaplı bir savaş tehdidinin, ABD'yi öncelikle Rusya ile mi yoksa Çin ile mi karşı karşıya getireceğini tahmin etmek zor.

Ancak aynı zamanda, ekonomik açıdan bakıldığında, ABD ve Çin ekonomileri iç içe geçmiş durumda ve bu ayrışma felaket olur.

Mayıs ayında Amerikan *Foreign Affairs* (Dışişleri) dergisinde yayınlanan bir makalenin başlığı şöyleydi : « *ABD-Çin ekonomik ilişkisi değişiyor ama yok olmuyor* ». Makalenin amacı Amerikan üst ve orta sınıfının endişelerini dile getirmek, ayrıca da Biden yönetiminin bu endişeleri gidermek için gösterdiği çabaları ifade etmektir. Dergi, bir ABD ulusal güvenlik danışmanından alıntı yapıyor, ABD'nin « *risklerin azaltılmasından yana olduğunu, ancak iki ülke arasındaki siyasi, stratejik, ekonomik bağın ortadan kaldırılmasından yana olmadığını* » belirtiyor, ayrıca « *ABD ihracat kontrollerinin, askeri dengeyi değiştirebilecek teknolojilere sıkı bir şekilde odaklanmaya devam edeceği* » konusunda ısrar ediyordu.

Aynı dergi, bir hafta önce ABD'nin Çin'den ayrılmak istemediğini belirten ABD Hazine Bakanı Janet Yellen'den de alıntı yapıyor. Yellen'nin bunun « *felaket* » olacağını ve « *dünya için istikrarsızlaştırıcı* » bir sonuç doğuracağını ifade ettiğini de bildiriyor.

« *Çin, Kanada ve Meksika'dan sonra ABD'nin üçüncü büyük ticaret ortağı olmaya devam ediyor.* »

Yani esas olarak belirli sayıda stratejik ürüne (örneğin belirli elektronik çip türleri) ilişkin tek seferlik önlemlerden bahsediliyor. Ancak Amerikan dergisi şunu da ekliyor: « *Birçok araştırmacı risk azaltmaya yönelik hedefli bir yaklaşımın başarılı olabileceğinden şüphe duyuyor* » ve tahmin edilebilir bir neden sunuyor : « *Gelecekte çiplerin nerede üretileceği, hükümet politikasından*

çok, büyük özel alıcıların taleplerine bağlı olarak belirlenecek. »

Bugünkü sapkın duruma, yani dünyadaki üst düzey kaliteli çiplerin neredeyse üçte ikisinin Tayvanlı bir şirket tarafından üretilmesine yol açan da, işte bu neden, yani karar verenin özel sektör kapitalistlerinin olması.

Proletaryanın sınıf mücadelesini zafere taşımak

Savaşın genelleşmesi tehdidinin devrimci komünistlerin saflarının ötesinde elle tutulur hale geldiği günümüzde, burjuvazinin tüm partileri, savaşın sınıf mücadelesini askıya aldığı, ya da durdurduğu fikrini örtük ya da açık bir şekilde savunmak konusunda ortak davranıyor.

Propagandamızı bu fikre karşı yürütmeliyiz. Aynı ilke, savaşın hareketimizin aktif olduğu ülkeleri doğrudan etkileyecek kadar yaygınlaşması durumunda da bize yol gösterecek.

Bireysel tepkileri teorize etmeyi ya da firarı savunmayı anarşistlere bırakalım.

Eğer savaşı engelleme kapasitesine sahip olunulamazsa, sınıfımız savaş için seferber olursa, militanlarımız da tüm sınıfımız gibi savaşa katılacak. Üniformalı olsak da, sadece fikirlirimizi, sınıf mücadelesi fikrini savunmakla kalmayacak, aynı zamanda diğer askerleri, yoldaşlarımızı da bu fikirlere kazanacağız. Başka türlü mümkün olmadığı sürece bireysel olarak ve gizlice buna devam edeceğiz ; devrimci yükseliş yoluyla mümkün olduğunda ise bütün birlikler halinde bunu sürdüreceğiz. Savaştan kaçmayı ve firar etmeyi reddetmeliyiz. Sadece barış talep etmekle yetinmemeliyiz, sınıf mücadelesini ordunun içine taşımamızdır. « *Burjuvazinin savaşını iç savaşa dönüştürmek* », işte Lenin'in ve Bolşevik Partisi'nin bu programı, işçi sınıfını iktidarın fethine götürdü.

13.10.23

Lutte de Classe (Sınıf Mücadelesi),
n°236, Aralık 2023 - Ocak 2024.

Devrim Tarihinden...

21 Ocak 1924, Rus devriminin lideri Lenin'in ölümü !

Lenin, 21 Ocak 1924 tarihinde öldü. Rus işçi sınıfı, devrimin ve bu devrimden doğan İşçi Devleti'nin temel liderini kaybetti. Bu ölüm, felaket sonuçlara yol açacaktı.

Lenin, 19. yüzyılın sonundan 1920'li yılların başına

kadar, işçi hareketinin olağanüstü Lenin 1 Mayıs 1920'de Moskova'da

yükselişinin tam bir çağdaşydı. Devrim, Rusya'da Ekim Devrimi, bugüne kadar tek işçi devleti olan ilk işçi devletinin inşası, 1917-1923 devrimci dalgası ve proleter devriminin dünya partisi olmayı amaçlayan Komünist Enternasyonal'in kuruluşu ile doruğa ulaştı.

Gerçek adı Vladimir Ilitch Ulyanov olan Lenin, 1870 yılında Simbirsk bölgesindeki okullardan sorumlu bir Rus devlet memurunun ailesinde dünyaya geldi. Çarlık Rusyası ekonomik, sosyal ve ahlaki geri

kalmışlığı, diktatörlükle kilisenin ağırlığı ve baskısı ile nitelendiriliyordu. Genç entelektüellerden oluşan her nesil, rejimi devirmek için her şeyini feda etmeye hazır devrimcilerden oluşan bir birlik oluşturdu. Böylece Lenin'in

ağabeyi Alexander da, 1887 yılında Çar için bomba yapmaktan suçlu bulunarak idam edildi. Vladimir, küçük erkek kardeşi ve iki kız kardeşiyle birlikte, ağabeyinin izinden devam etmek istedi.

Geleceğin Lenin'i orta öğrenimini tamamlayıp siyasi yolunu arayıp bu yolda ilerlerken, işçi hareketi tüm hızıyla devam ediyordu. Batı Avrupa'da ve özellikle Almanya'da işçiler Marksist programla donanmış büyük sosyalist partiler kuruyor ve 1889'da İşçi Enternasyonal'i'nde birleşiyorlardı. Çarlık Rusyası'nda, Avrupa sermayeli

maden çıkarma endüstrileri, tekstil ürünleri, bu uçsuz bucaksız ülke için vazgeçilmez olan demiryolları ve savaş endüstrileri etrafında modern bir işçi sınıfı doğuyordu. Bu sınıf hemen son derece yoğunlaşmış ve mücadeleci oldu. Diktatörlük ve toplumsal ilişkilerin vahşiliği nedeniyle, kendiliğinden gelişen grevler kaçınılmaz olarak devletle çatışmalara yol açıyordu.

Lenin de dahil olmak üzere bütün bir devrimci kuşak, proletaryanın, yalnızca gelişmiş Batı'da değil, aynı zamanda geri kalmış Rusya'da da mevcut düzeni gerçekten yıkabilecek tek toplumsal sınıf olduğunu kabul etti. Bu militanların mücadelesi hapis cezaları ve sınır dışı edilme dönemleri arasında geçti ama üç yönde devam etti : ilk olarak, işçiler arasında militanlaşmak ve onların tüm mücadelelerine katılmak ; ikinci olarak, fikirleri derinleştirmek ve kendini diğer siyasi akımlardan ayırmak ; üçüncü olarak da Marksizm temelinde diğer militan gruplarla, özellikle de şu anda göç halinde olan ve siyasi sermayesi esas olan önceki nesille bağlantılar kurmak gerekiyordu.

Lenin'nin giderek daha önemli bir rol oynadığı bu etkinlik, 1901'den itibaren Rusya'nın tüm işçi merkezlerinde dağıtılan yeraltı siyasi gazetesi Iskra'nın yayımlanmasıyla şekillendi. Bu süreç, 1903'te

Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDLP) kurulmasıyla tamamlandı.

Lenin, bu kurucu kongre vesilesiyle, onu takip eden dönemde ve Rusya'daki 1905 devrimine kadar iki temel fikir geliştirdi. Faaliyetin siyasi ve maddi sürekliliğini sağlayabilecek profesyonel devrimcilerden oluşan bir örgüt kurma ihtiyacı üzerinde ısrarla durdu. Ayrıca, yaklaşan devrimde işçi sınıfının kendi yöntemlerini kullanarak ve Avrupa proletaryasıyla birlikte taleplerini ve perspektiflerini ortaya koyarak çarlığa karşı harekete önderlik etmeye hazır olması için de mücadele etti. Bolşevik Partisi, işte bu siyasi temel ve sabırlı örgütsel faaliyet üzerinde inşa edildi.

İşçi Enternasyonalindeki partilerin büyük çoğunluğu, 1914 yılının Ağustos ayında, programlarına ve üstlendikleri görevlere ihanet ettiler ve her biri, başlamakta olan savaşta kendi burjuvazisinin arkasında yer aldılar. Lenin ve Bolşeviklerin büyük bir kısmı, emperyalist savaşın bir iç savaşa dönüştürülmesi gerektiğini ileri sürerek enternasyonalist kaldılar. Bu, emperyalist barbarlıktan tek çıkış yolunun proleter devrimden geçtiğini söylemenin en doğrudan ve eksiksiz yoluydu.

Savaş halindeki ülkelerin işçileri, 1917 yılından itibaren baş kaldırmaya başladılar ve Lenin'in programı giderek Rusya, Almanya, İtalya vb. gibi

ülkelerdeki milyonlarca proleterin programı haline geldi. Emperyalist zincirin en zayıf halkası olan Rusya'da Petrograd işçileri, 1917 yılının Şubat ayında Çar'ı devirdiler. Lenin'in, Bolşevik Partisi'nde somutlaşan geçmiş faaliyeti ve ona nasıl yön vereceğini bilmesi, işçi sınıfının 1917 yılının Ekim ayında iktidarı ele geçirmesini olanaklı kıldı. Onun tüm geçmişi boyunca edindiği otoritesi, yoldaşlarını, proleteryanın, kriz içindeki, savaştan harap olmuş, geri kalmış bir ülkede iktidarı ele alıp elinde tutabileceğine ikna

etmişti.

Lenin, birçok zorlukla yüzleşmek zorunda kalan bu işçi devletinin ana lideriydi : dış müdahaleler ve eski mülk sahibi sınıfların direnişi, genel düzensizlik, örgütsüzlük, kıtlık ve tifüs bu zorlukların başında geliyordu. Aynı zamanda, 1919 yılında dünyanın dört bir yanındaki işçilere, kurtuluşları için bir araç sağlamak amacıyla

ilan edilen Komünist Enternasyonal'in de ana lideri oldu. Bunlar aynı mücadelenin iki yönüydü, çünkü ne Lenin, ne de herhangi bir Bolşevik, o dönemde Sovyetler Rusya'sının Avrupa'nın diğer ülkelerinin emekçilerinin desteği olmaksızın varlığını sürdürebileceğini hayal ediyorlar, ve ne de ulaşılması gereken hedefin dünya devrimi olduğundan kuşku duyuyorlardı.

Sovyetler Birliği yalıtılmış olarak kaldı ve işçi sınıfı her yerde geri çekilmek zorunda kaldı. İşçi devletinin bürokratik deformasyonları ortaya çıktı, Lenin ve Troçki en başından beri bununla mücadele ettiler, ancak bunlar Stalin ve klanı etrafında yayılarak kristalleşti. Lenin, 1924 yılında, 54 yaşında ölene kadar, Troçki'yle birlikte yeni doğmakta olan Stalinizme karşı mücadele etti. Bürokrasi daha sonra onun cesedini bir mumyaya dönüştürerek, Leninizm öğretisini de saçma bir dinsel öğretiye çevirdi.

Marksizm geleneği ve deneyimi, Lenin'den sonra devrimci Troçki ve yoldaşları tarafından savunulacak ve gelecek nesillere aktarılacaktı. Bugün Lenin, dünya devrimini gerçek bir perspektif yaparak, işçilerin kendi kaderlerini ve bütün bir ülkenin kaderini kendi ellerine aldıkları devrimci bir politika izlemeye cesaret eden olarak lider olarak ortaya çıktı ve böyle de kalacak.

24.01.24

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £